

Om Mani Padme Hum # 28

Satsang, het samensmelten van twee harten.

Geliefde meester,

Uw stilte daalt tot zo diep in hun hart af, dat het mijn liefde onvoorwaardelijk maakt.

Geliefde meester, is dit nu Satsang?

Satyam Svarup, je kunt het leven op twee manieren bekijken. Een manier is die van het gespleten denken, schizofreen. Hele horden hebben overal ter wereld door de eeuwen heen die manier gevolgd. Het splijt dingen. Het voelt onbehaaglijk als je niet splijt. En doordat duizenden jaren lang de leer tot diep in het denken van iedereen is doorgedrongen, lijkt het wel de enige manier. Het ziet er netjes en schoon uit, zo opgedeeld. Maar het bestaan heeft daar geen boodschap aan. Het heeft zijn eigen onverdeelde versmelting, opgaan in elkaar zonder ook maar ergens iets af te bakenen. Ik ben tegen dat eerste omdat het zoveel tenietgedaan heeft, dat het niet te becijferen is hoeveel er is misdaan.

Laatst nog is er iemand die in het geheim sannyasin is, door de rechtbank in Duitsland naar een krankzinnigengesticht gestuurd. En al wat ze gedaan had was dat ze in de stad posters had geplakt, waarop stond dat het christendom de grootste misdaad tegen de mensheid is. Ze hebben haar opgepakt en voor de rechtbank gebracht en de rechter zei: 'Het is misdadig om de mensen in hun gevoelens te kwetsen.' Ze moet wel een geweldig moedig mens zijn, die jonge vrouw. Ze zei namelijk: 'Als de waarheid de mensen in hun gevoelens kwetst, wat kiest u dan? Menselijke gevoelens of de waarheid? Alles wat ik op de posters heb geschreven, kan ik bewijzen. En tenzij u het tegendeel bewijst, heeft u het recht niet om mij naar de gevangenis te sturen.'

Er zit waarheid in dat het christendom kolossale misdaden heeft begaan en doorgaat met ze te begaan. En het christendom staat daarin niet alleen: het hindoeïsme, de islam, de jains, het boeddhisme – zelfs deze milde godsdiensten, jainisme en boeddhisme – blijven maar misdaden begaan. In plaats van haar naar de gevangenis te sturen, gaf de rechter opdracht haar in een psychiatrisch opvangcentrum op te nemen. Waarheid spreken is de grootste misdaad. In feite hadden ze de rechter in de inrichting moeten stoppen. Er zijn geen redenen te vinden om haar argumenten te weerleggen en hij kan niet zeggen dat de waarheid de kop moet worden ingedrukt omdat de waarheid aan wat stommelingen pijn doet die aan leugens vasthouden. En dit blijft maar steeds gebeuren, overal ter wereld. Niemand heeft in protest zijn stem laten horen tegen de behandeling van de jonge vrouw en ook heeft niemand geprotesteerd tegen de rechter. Het is voor zoete koek aangenomen... wij hebben zoveel dingen als vanzelfsprekend aangenomen, die dat niet zijn.

De oude manier, de verkeerde manier, de afgrijselijke en de krankzinnige manier scheidt liefde van stilte, scheidt stilte van extase, scheidt extase van zelfverwerkelijking en zo ga je maar door. Het gaat niet om delingen, het gaat simpelweg om vloeiende energie die zich naar verschillende ruimten beweegt. Jij vraagt: 'Uw stilte daalt tot zo diep in mijn hart af, dat het mijn liefde onvoorwaardelijk maakt.' Iedere logische denker, iedere volgeling van het eerste pad moet dat wel absurd voorkomen. Wat heeft stilte nu van doen met onvoorwaardelijke liefde? Die lijken toch mijlen ver uit elkaar te liggen. Maar, Satyam Svarup, jij hebt de moed verzameld om iets te zeggen dat tegen je logische training indruist. Dat kon omdat het geen intellectuele vraag is, het gaat over jouw existentiële ervaringen.

De mens is een kosmos in miniatuur, alles onderling verweven. Als je liefde dieper wordt, verdiept je stilte. Je geluksgevoel wordt dieper, je sensitiviteit, je esthetische mogelijkheden komen tot bloei. Net zomin als je handen apart staan van je ogen, zo staan ook je voeten niet los van je hoofd. Je bent een organische eenheid – dat is ook het geval in de innerlijke wereld. Je liefde, je meditatie, je stilte, je geluksgevoel — allemaal gewoon golven in dezelfde oceaan van bewustzijn. Dus laat je niet van je stuk brengen door je denken dat doet alsof hij de meester is.

Luister naar je hart en je zit altijd goed. En hoe meer je naar je hart luistert, des te meer stijgt je leven boven het intellect uit, boven de logica uit, boven de dialectica uit, boven allerlei vormen van discriminatie uit. Het is mooi dat je het in een vraag gegoten hebt: 'Doordat uw stilte zo diep mijn hart binnengaat, maakt zij daar mijn liefde onvoorwaardelijk.' Begin waar je maar wilt. Je bent een volmaakte cirkel en zo diep onderling verbonden met alles in je leven. Je kunt beginnen met meer meditatief te zijn, dat is het eenvoudigste omdat er dan geen andere mensen aan te pas komen. De overige zijn een beetje ingewikkeld, het is beter om het vanzelf te laten komen.

Mijn eigen opvatting is: begin niet met liefde omdat jouw begrip van liefde geen authentieke liefde is. Het is enkel biologische verliefdheid, en als je daarmee begint, ben je op een dwaalspoor geraakt. Begin met meditatie omdat meditatie het enige is dat niet door je biologie gegeven is. Het heeft een reusachtige kracht van zichzelf. Dat is waarom de fysioloog of de bioloog alles verklaart, maar nooit het woord 'meditatie' gebruiken.

Meditatie is de enige brug tussen jou en het oneindige. Begin met meditatie – en dat is wat jou overkomt, zonder enige inspanning. Hier als je bij mij zit, als je naar mij luistert, gaat stilte je hart binnen en plotseling voel je bronnen van ongeadresseerde liefde naar alle kanten stralen. Het is geen liefde voor iemand, het is enkel en alleen liefdevol zijn. En als het van meditatie komt, van stilte, is het puur omdat het niet uit je biologie komt. Het komt niet uit je verleden, het komt niet uit al je conditioneringen, het komt van de spontane stilte-ervaring. En ineens, kijk, is er een sterk aroma van liefde om je heen.

Je hebt wel liefde gekend, maar ze was altijd voorwaardelijk. En al wat voorwaardelijk is, is geen cent waard, omdat wat voorwaarden kent, verdwijnt. Als aan de voorwaarde eenmaal is voldaan, is het doel verdwenen.

Twee knulletjes zitten in alle ernst te praten. Zegt de een: 'Raar hoor, andere jongens hebben een vriendinnetje en ik kan er maar geen een krijgen.' Zegt de ander 'Jij boft man, want er eentje krijgen is geen kunst, maar om weer van zo'n grietje af te komen, dan zit je pas goed in de puree. Geniet jij nou maar van je alleen zijn zolang als je kunt. Die grietjes, ik heb er een broertje aan dood.'

Iedere liefde op zekere voorwaarden, of die nu bewust of onbewust zijn gesteld, moet wel frustratie met zich meebrengen, omdat je niet aan die voorwaarden kunt voldoen. Zo is dat nu eenmaal met voorwaarden. Ieder meisje heeft een hekel aan haar moeder; misschien is ze zich daar helemaal niet van bewust. Maar de zaak wordt nog ingewikkelder omdat ze de moeder verafschuwt en ze doet haar nog na ook, omdat er geen andere vrouw is die ze kan nadoen en van wie ze kan leren. Dus ze leert al die afschuwelijke manieren waar ze zo een broertje dood aan heeft. Ieder jong meisje houdt van de vader, net zoals de jongen van de moeder houdt. Het is heel natuurlijk omdat de eerste ervaring van de andere polariteit voor het meisje de vader is en voor de jongen de moeder. Dat is hun eerste ervaring van de andere sekse, en natuurlijk is daar geweldig veel aantrekkingskracht. Maar er is ook een grote brede hindernis. De jongen heeft een hekel aan de vader, net zoals het meisje een hekel heeft aan de moeder. Dat is om dezelfde reden; de jongen heeft een hekel aan de

vader omdat hij zijn voorwerp van liefde bezit – de moeder. En het meisje is jaloers omdat de moeder de vader heeft die zij had willen hebben. Deze dingen verdwijnen naar het onbewuste rijk van je wezen en blijven daar bij je, je leven lang, tenzij je tot verlichting komt. Dit maakt je liefde eigenaardig genoeg voorwaardelijk, niet te vervullen. Iedere man verwacht zonder zich daarvan bewust te zijn, van zijn vrouw dat ze zijn moeder is. Dat is het beeld van de vrouw dat hij met zich meedraagt. Wel, een andere vrouw kan niet aan dat beeld beantwoorden en hoe dan ook, het meisje is niet met hem getrouwd om zijn moeder te worden! En de dingen worden meer en meer gecompliceerd omdat het meisje op haar beurt het beeld van de vader in zich draagt; ze wil dat haar man precies zo is als haar vader, en het is wel duidelijk dat de man de vrouw niet trouwt om haar vader te worden. En de hele complexe zaak wordt hoe langer hoe moeilijker: de man verlangt dat zijn vrouw is zoals zijn moeder, maar zij heeft een reuze hekel aan die moeder. Het meisje wil dat de man aan de voorwaarde voldoet van de vaderfiguur, maar de arme kerel heeft in de eerste plaats geen flauw idee van wat er van hem verwacht wordt en in de tweede plaats heeft de man ook alweer een hekel aan die vader. Nu worden de dingen zo gecompliceerd en ingewikkeld.

Het gezin is zolang als wij ons heugen kunnen, de hoeksteen van de samenleving geweest – een heel gammele hoeksteen, en dat vormt de hele samenleving. Iedere generatie geeft zijn kankercellen door aan een volgende generatie. Als ik zeg dat liefde onvoorwaardelijk moet zijn, betekent het dat je niets maar dan ook helemaal niets van de ander verwacht. Je verwacht niet dat de ander iemand anders is. Je houdt gewoon van de ander zoals hij of zij is. En je onvoorwaardelijke liefde maakt dat je niet aan individuele persoonlijkheden gehecht raakt; het is een geur van liefde die van je uitwaaiert. Je bent een liefdevol iemand. Je houdt van bomen, je houdt van de zonsondergang, je houdt van een vrouw, je houdt van al wat het universum je te bieden heeft.

Zoals het er nu voorstaat, staat voorwaardelijke liefde gelijk aan gevangenschap. Twee mensen die niet om elkaar geven, houden elkaar gevangen. Een rare geschiedenis is dat, als je de ander niet mag, zeg dan vaarwel. Maar je kunt geen vaarwelzeggen omdat je bang bent dat hij zich ergens anders gaat amuseren. Dat strookt weer niet met je gevoelens van jaloezie, hij moet en zal met jou gelukkig zijn. Een echtgenoot vindt het maar niks als zijn vrouw lacht en happy is met een andere man. En de vrouw vindt een dergelijke situatie ook niet leuk. Dus is het een hoogst eigenaardige situatie waarin we de mensheid hebben gebracht. En tenzij we er goed van doordrongen raken dat dit onze fundamentele ellende vormt, kunnen we ons niet bevrijden uit deze hel die we van de aarde gemaakt hebben. Geliefden – de zogenaamde geliefden bedoel ik – zijn meer detectives voor elkaar dan geliefden. Jaloers bespieden ze de ander, naar wat de ander uitvoert... geen brief of hij wordt geopend, alle zakken worden doorzocht.

Eens op een nacht hoorde een vrouw... in zijn slaap zei haar man keer op keer 'Kamala, lieverd'. De vrouw luisterde goed om te horen wat hij nu eigenlijk precies zei. En 's morgens was het eerste wat zij vroeg 'wie is die "Kamala, lieverd?"' De man zei: 'O, 't is niks, gewoon de naam van een merrie. Ik zit erover te denken om op dat paard te wedden – je weet het raceseizoen komt er binnenkort weer aan.' En dan, uitgerkend als ze het daarover hebben, gaat de telefoon; de vrouw zegt: 'Ho ho, ik neem wel even op' En daarna geeft ze de hoorn over aan haar man: 'Die merrie "Kamala, lieverd" aan de lijn voor je!' Zelfs in je slaap ben je niet vrij om dingen te zeggen. En ze hebben het maar over het vrije woord! Als er maar een klein raampje geweest was dat God in ieders hoofd had kunnen aanbrengen, zou de vrouw door dat raampje hebben gekeken. 'Wat zie je daar? Wie mag die vrouw wel wezen?'

Ik heb me eens laten vertellen...

Twee jongelui gaan op weg naar Alaska, ver weg van de bewoonde wereld, voor een of ander research werk. In het laatste dorp schaffen ze alles aan wat ze voor minstens drie maanden nodig mochten hebben. Toen ze al hun inkopen gedaan hadden, zegt me daar de eigenaar van de winkel: 'Ik wil me er niet mee bemoeien, maar ik heb vaker met dat bijltje gehakt en ik heb dingen meegegeven aan allerlei research medewerkers die diep Alaska ingaan waar je geen levende ziel tegenkomt...' Zeggen die twee: 'Hoe bedoel je?' Zegt hij weer: 'Ik heb een suggestie: Ik heb een plastic vrouw, werkelijk het einde, heel aantrekkelijk...' Zeiden ze allebei: 'Onzin, een vrouw van plastic – wat moeten we met een vrouw van plastic?' En hij weer: 'Neem haar nou maar voor het geval dat... Er is daar in de verste verte geen vrouw tot je beschikking.' Een van de twee liet zijn spanning los en zei: 'Ik neem haar.' Zegt die ander: 'Ben je niet goed snik?' De eerste weer: 'Welnee, ik ben niet gek, maar zonder een vrouw en dat drie maanden lang, daar zou je wel gek van worden. Ik koop die vrouw, laat maar eens zien.' De winkelier pompt de vrouw op... en het ziet me er toch aardig uit... want ze was tot in de puntjes goed gefabriceerd, alles perfect. De eerste man zegt: 'Een wijs man ben je om ons dat aan te raden.' Hij koopt de vrouw en zegt als ze eenmaal op weg zijn tegen zijn vriend: 'Denk eraan ik houd er niet van als iemand met mijn vrouw een potje gaat vrijen.' Zegt de ander: 'Ben je nu al geschift? Het is een vrouw van plastic, het is niet jouw vrouw.' Hij zegt: 'Dat doet er niet toe, deze drie maanden in Alaska, pas op je tellen, want ik ben wat je noemt een kwaai. Als ik je met mijn vrouw betrap, is er voor mij maar een weg, ik schiet je overhoop.' De man zegt 'Wat praat je toch een onzin. Een plastic ding en je schiet me kapot... je beste vriend! En waarom zou ik me voor je plastic vrouw interesseren?' Zegt hij: 'Ik heb je gewaarschuwd. Vraag me later niet waarom ik het je niet gezegd heb.'

Twee maanden later komt de man die de vrouw gekocht had terug in hetzelfde dorp en hij bedankt de winkelier en zegt: 'Je hebt me iets gegeven dat hard nodig was in die verlaten plaats.' Vraagt de eigenaar: 'Maar wat is er met je vriend gebeurd?' Zegt hij: 'Vraag me niet naar die schoft. Ik heb hem doodgeschoten.' Vraagt de eigenaar weer: 'Waarom dat zo?' Zegt hij: 'Ik betraptte hem toen hij met mijn vrouw aan het vrijen was! En het laatste wat die idioot deed toen ik eraan kwam om hem neer te paffen – hij beet de tepels van mijn vrouw af en - hup – daar vloog ze het raam uit. Ik ben de vrouw kwijt, ik ben de vriend kwijt. Nu kom ik vragen of je er nog zo een hebt.'

De hele maatschappij ziet scheel van de jaloezie. Niemand zegt het, iedereen verbergt het. Maar hoe meer je het verbergt, des te meer gaat het verder als een kankergezwell dat voortwoekert in je innerlijk. Kijk maar eens even hoeveel zaken jaloezie opwekken: iemand heeft een mooi huis en iemand anders heeft een mooi gezicht en weer iemand anders heeft een mooi sterk lichaam. De één is een intellectueel zwaargewicht, iemand anders heeft onvoorstelbaar veel rijkdom. En zo kun je wel doorgaan, overal om je heen zijn er mensen die je jaloers maken. In plaats van dat je leven baadt in een oceanische liefde, ligt het lijdend in een goot van smerige jaloezie. Maar tenzij je begint met je blik naar binnen te richten om de wortels te vinden, ben je niet in staat om het te transformeren.

Je bent gezegend Svarup, dat zomaar zonder enige moeite van jouw kant mijn stilte je hart bereikt. Het zal je zuiveren, het zal al wat er aan gif in je zit tenietdoen – jaloezie, boosheid, hebzucht, gehechtheid, bezitsdrang. Het zal je maken tot niets minder dan een mooie bloem van liefde.

Wat er gebeurt heet in het oosten satsang, samenzijn met iemand die de waarheid bereikt heeft. Ja, dit is satsang - zonder enig toedoen van jouw kant, louter en alleen de genade van

je meester brengt alchemistische veranderingen teweeg... zo geruisloos dat je het pas bemerkt als het werk al gedaan is.

En dan zijn er wat dingen... bijvoorbeeld als je geproefd hebt van onvoorwaardelijke liefde, kun je dat niet ongedaan maken. Het is zo eindeloos en zo prachtig dat wat je altijd voor liefde hebt aangezien er daarbij vergeleken gewoonweg uitziet als een afschuwelijke nachtmerrie. Daar zou je niet naar terug willen; je hele wezen verzet zich ertegen om daarnaar terug te vallen. Dat ik jullie toespreek is niet bepaald om je een of andere filosofie aan te reiken, of een of ander dogma, of een geloof of theologie of een religie. Dat ik tegen jullie praat is een uitvindsel om je mijn aanwezigheid te laten ervaren, mijn stilte. Op een onbewust moment kun je misschien dan zonder enige angst nader tot mijn hart komen. Dit is een middel tot meditatief zijn.

Ik ben niet geïnteresseerd in wat voor doctrines dan ook, die hebben de mensheid lang genoeg gekweld. Ik ben geïnteresseerd in een liefdevolle mensheid, in een mensheid met de geur van stilte, die zich verheugt in dit onmetelijke geschenk van het leven en het bestaan.

De madam staat bezorgd toe te kijken als Gloria, haar beste hoertje, op het punt staat de operatiekamer te worden binnengereden voor een harttransplantatie. Ze trekt de chirurg aan zijn mouw en vraagt: 'Wat zijn de kansen dat ze het haalt, doc?' 'O, aardig goed hoor, zou ik zo zeggen' is het antwoord van de dokter. 'Per slot van rekening heeft ze twintig jaar lang nog geen enkel orgaan afgestoten.'

Mendel Kravitz, de rijke joodse zakenman, heeft zwaar te lijden van aambeien. Hij loopt de beroemdste artsen af om ervan te genezen, maar niemand kan hem helpen. Op een dag kijkt hij een religieus tijdschrift door en daar valt zijn oog op een artikel dat uitlegt hoe de Poolse paus een speciale heilige kuur voor aambeien heeft. Hij gaat bij de paus op audiëntie, die hem tegen een honorarium van tienduizend dollar een stel massages geeft en daarbij speciale heilige olie gebruikt. Na de derde sessie vraagt Mendel de paus of hij wat van die heilige olie kan kopen om mee te nemen terug naar New York, zodat zijn vrouw Ruthje de behandeling kan afmaken. De Poolse paus gaat ermee akkoord en de volgende dag ligt Mendel thuis op zijn bed te spartelen als Ruthje zijn aambeien masseert. Mendel vraagt Ruthje precies hoe ze de massage geeft. 'Wel', zegt Ruthje, 'Mijn linkerhand ligt op je schouder en met mijn rechterhand ben ik je kontje aan het masseren.' 'Dat is grappig', zegt Mendel, 'toen de paus het deed, legde hij zijn beide handen op mijn schouders.'

Oké, Maneesha?

Ja, geliefde meester.